

A reménység forrása

Lekció: Jel 21, 9-27/Textus: Zsolt 87

Kedves Testvérek!

Az első világháború kitörésének 100. évfordulója kapcsán sok írás olvasható az első világhégesről. Eddig soha nem látott fotók kerülnek napvilágra, politikai elemzők, történészek írják és szólnak meg- sokan még mai társadalmi összefüggésekkel is párhuzamba hozzák az akkori háború előtti Európa helyzetét.

Talán egy háború kitörését sem övezte annyi optimizmus, könnyedség, mint az első világháborúét: villámgyorsan vége lesz, hamar átrendeződik majd Európa. Végző soron átrendeződött, de nem hamar és persze hatalmas áron. Mert minden háború drága és hatalmas áldozatokkal jár. Kitörölhetetlen traumát okoz a nemzetekben, az emberi közösségekben, családokban.

S bár jöhetnek a nagy harcok és egymásnak feszülések után megbékélések, úniók és szövetségek, amik ideig – óráig működnek, de adandó alkalommal újra egymásnak ugrik két vagy több nemzet. Az előítéletek miatt, a félelmek miatt, az érdekek miatt, a haszon és hatalomgyakorlás miatt...

És mindeközben örülhetünk, ha a földnek a békésebbik féltekén élünk. És amíg hozzánk egészen közel nem ér mindennek a szele, addig ez vagy történelem, vagy a híreknek azon része, amiről átkapcsolhatunk egy másik, békesebb tv csatornára. Nincs ez így rendjén. Élünk, ahogy tudunk addig, amíg valóban el nem ér bennünket az emberi gyűlöletnek és önpusztításnak a sodra? Reménykedünk abban, hogy megússzuk valahogy? Lapítunk, és hallgatunk azokról, akik szenvednek, és nem törődünk azzal, hogy máshol milyen igazságtalanságok vannak? Vagy rezignáltan beletörődünk, hogy a nagyhatalmak vívják harcaikat és mi pedig úgyis csak a „civil áldozatok” kategóriája lehetünk, így úgyis mindegy...

Ma arra keressük a választ az Ige alapján, mit jelent a reménység népének lenni? Mit jelent reménykedve élni a Krisztusban Isten mindent átható és megváltoztató munkája miatt.

Előre szeretném leszögezni, hogy amiről most szó lesz, nem egy nagyon elszállt ember utópisztikus álma. Nem a boldog jövődőbe vetett hit, amiért még akár szenvedni is képes az ember. Nem költői nagyvonalúság, utópia vagy fantázia, aminek a valósággal történő bármilyen egyezése csupán a véletlen műve. Hanem ez, amit olvastunk, amiről beszélünk, Isten kijelentése. Igaz, és valósabb, mint a minket körülvevő látható valóság.

1. A reménység forrása: van szent hely a világon!

Látszólag furcsa ez az állítás: miért reménység az, hogy van szent hely? Hiszen annyi szent hely van a világon! Annyi olyan hely, aminek különleges, mágikus jelentőséget tulajdonítanak. Ahová ha eljut valamikor az ember, akkor megújul, akkor megváltozik, meggyógyul, újjászületik. Miközben azt tapasztaljuk, hogy a posztmodern ember életében nincsen meg a szent és profán szétválasztása. Nincs meg például ünnepek és hétköznapiak élhető, egymást követő ritmusa, és sorolhatnám. A szentség fogalma eleve távoli, vagy túl elvont- esetleg egy olyan különleges életmódot vagy állapotot jelöl, amit az ember maga teremt magának- maga éri el. Ezzel szemben a zoltárban írtak alapján azt mondhatjuk: Isten szentnek, elválasztottnak, tisztának, különlegesnek mond egy helyet, közösséget a világon, amit Ő választott. Ahol Ő megjelenik, ahol különösen is megismerteti magát az emberekkel. Isten választotta ki, pecsételte el, tette különlegessé. Gondja van rá, biztonságossá tette, megszilárdította, hiszen hegyen alapította. A zoltárban Sionról van szó, Jeruzsálemről és a Sion hegyéről. A szent városról és abban is Isten házáról. De több ez, mint egy földrajzi hely. Nem egy „legszentebb” zarándokhely ez, hanem Isten jelenlétének helye. Az idő egybefolyik ezen a helyen (is) a Szentírásban, és láthatjuk a szent városban a földrajzi Jeruzsálemet, a választott ószövetségi népet. Láthatjuk az Egyházat, Isten népét a megújított szövetség idején. És láthatjuk az új Jeruzsálemet- a boldog örök élet, a mennyország csodálatos képét. Város, szent hely, amit Isten választott magának.

Istennek volt gondja arra, hogy legyen tere a vele való találkozásnak. Ez az Ő terve. De mi a valóság- mondhatjuk. Mitől ad reménységet az, hogy van hely, ahol Istennel lehet találkozni, ahol lehet, hogy még az emberi kapcsolatok is mások lesznek... Mert ha a keresztyén egyházra/egyházakra tekintünk, nem feltétlenül igaz, hogy „dicsőséges dolgokat beszélnek rólad” (más fordítás szerint: „Dicsőséges dolgokat beszélnek benned.”). Miért volt jobb Jeruzsálem, miért pont az egyház, amit Isten választott- kérdezik sokan. Van erre is kijelentés: *Zsolt 133: [13](#) Mert a Siont választotta ki az Úr, azt kívánta lakóhelyéül: [14](#) Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom!*

Az egyház, a hely, amit Isten magának választ, nem önmagában különleges. Sőt! Látszat szerint ugyanúgy esendő és múlandó emberek alkotják, formájára nézve gyakran intézményesül, lehet róla jót és rosszat is mondani. Mert nem attól szent, mert olyan jó és tökéletes, hanem mert Isten jelenléte megszenteli – mindenek ellenére!

Van szent hely a világon. Van szent hely köztünk is- itt és most. Reménység ez nekünk azért, mert akármilyen mélyen legyen is a világ, akármilyen távol is kerüljön az ember Istentől, Istennek van gondja az Őt keresőkre. Van gyülekezet, van egyház, van szent hely. Ő elérhető, megtalálható. Ő választja a velünk való kapcsolatot!

2. A reménység forrása: Istennek tényleg semmi sem lehetetlen

Sokan talán úgy gondolják, hogy ez a történet ennyi: Isten megteremt egy kis oázist ebben a sivatagban, amit világnak neveznek. Oda lehet menni felüldülni, aztán vissza a terepre. A reménységünk ennél jóval több.

- a. A zsoltárban egy különleges átalakulásról olvasunk. Isten városa, a szent hely ebben az énekben olyan, mint minden népnek a szülőhazája, otthona. Izrael történelmi ellenségei vannak felsorolva a zsoltárban, mint akik ismerik Istent, itt a szülőhazájuk. Ez a dolog több irányból is lehetetlen. Persze szép utópia, de ehhez ezeknek a népeknek az Izraellel való viszonya kell, hogy megbéküljön, Izraelnek a hozzáállása egykori ellenségeihez – valamint az ellenségek egymáshoz való viszonya is.

Egyiptom és Babilon: a két nagy ellenség. Két nagyhatalom, akik között élt Izrael. Hogy jöhetnének ők egy helyre Istent imádni? Hogy tartozhatnának ők ide? Filisztea: az ősi gyűlölet hogy tehető vajon félre? Tírusz: a zárkózott, mindenkiből hasznot húzó kereskedőváros, bálványimádás hazája- hogy köteleződhetne el az egy Isten imádata mellett? Etiópia: nincs túl messze ahhoz, hogy otthon legyen Jeruzsálemben?

- b. A zsoltár pedig arról ír, hogy mindez (nyilván a jövőben) igaz lesz és valós. Ezek az áthidalhatatlan szakadékok eltűnnek, a sebek begyógyulnak. Az identitás forrása más lesz, mint eddig. A gyökerek legmélyebb szintje érintődik, változik, hiszen szülőhazájuk lesz Sion és mindezt Isten mondja róluk! Ő látja így őket. Milyen érdekes, hogy a nevük megmarad- tehát az identitásukból, a nemzeti jellegükből marad valami, de ez már nem választja el őket egymástól sem Istentől. Ma mindez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges, és Ő azt mondja az Igében, hogy ez lesz. És ez reménységre ad okot, hogy nem végtelen az ellentét és gyűlölet, és Istenben van megbékélés, hazatalálás.

- c. Most a jelenben, az egyházban, Isten népe körében Krisztusban mindenki otthon lehet. Miközben küzdünk azzal egyrészt, hogy kintről furcsa és belterjes lehet ez a világ. Belülről pedig talán idegen és gyanús, aki érdeklődik. Még nem tartunk a végidőknek abban az állapotában, mikor eltűntek ezek a különbségek, ezért ma ez nem könnyű. A reménység népének azonban meg kell látni Isten kibontakozó terveit, ami itt és most köztünk is beteljesedik és engedni kell, hogy bennünk is történjen a változás. Isten bennünk is akarja bontani az előítéletek, félelmek és elzárkózás falait. Tedd fel magadnak a kérdést: ki az, kik

azok, akiket nem látnál szívesen itt a gyülekezetekben. Gondolj bele, Isten nekik is helyet készít! Ők is a testvéreid, és a terve rájuk is vonatkozik!

- d. Azt olvastuk, hogy Isten számba veszi a népeket, közösségeket, embereket. Számon tart – nem csak a legvégén, hanem folyamatosan, addig is. Hozzá tartozol! Nem felejt el! Nem romlik el a nyilvántartása! Minden egyes ember számon van tartva: a nép és az egyén is! Ez biztonságot adhat és reménységet is. Isten ismer, látja, hogy hozzá tartozol. Ismer, hogy hol tartasz az Ő hívására adott válaszában. Szülőházának mondod-e az egyházat, otthonodnak mondod-e a gyülekezetet? Úgy lehet a szülőházánk, hogy itt születünk újjá – akárhonnán is származunk. Így lehetünk egymásnak testvérei: ugyanaz az Atyánk. Reménységünk forrása, hogy mennyei Atyánk számon tart, megtart, nem felejt el minket!

3. A reménység forrása: a soha ki nem apadó forrás megtalálása

Egy utolsó gyönyörű kép a zsoltárból: körtáncban éneklük: minden forrásom belőled fakad. Az Istenben egységben, szeretetben lévő népek gyermekei körtáncban vannak. Egységben, egy ritmusban. Egy középpont felé nézve. Egymásra nézve. Egymás arcát nézve. Egymás szemébe nézve. Mert már tudnak egymás szemébe nézni. Közös örömben vannak és örömtáncot járnak, mert eljutottak ide: nincs más forrás. Minden forrásom /forrásunk Istenből fakad. Ő az élet forrása, nem a saját erőnk és leleményességünk. Ő ad biztonságot, nem a fegyvereink vagy a taktikáink. Ő ad identitást, nem a saját szélsőséges gondolataink vagy a közös ellenség iránt érzett gyűlölet vagy egy bűnbaknak kikiáltott társadalmi kisebbség. Öröm van ebben a körtáncban és egység.

Az Ige szerint ez lesz, efelé tartunk. Lehetetlen. Hihetetlen. Mégis el kell, higgyük – még ha kételkedünk is benne. Mert Isten azt mondja: lehet ilyen szintű megbékélés.

Felkiálthatunk, hogy akkor miért nem most? Miért kell várni, miért kell addig szenvedni és meghalni százezreknek? Csak azt tudom mondani nektek: nem tudom, csak azt, hogy egy megtört, bűnös világban élünk, és várjuk Isten kegyelmének kiáradását és Isten országának eljövételét ebbe a világba. Hirdetjük Isten uralmát és megvalljuk a saját életünkre is: minden forrásaim belőled fakadnak. Akkor is, ha éppen úgy tűnik, jól vagyunk, békében, biztonságban. Nem mindig érezzük az Istenre utaltságunkat eleven módon- jó emlékeztetni magunkat és akár egymást is erre.

Az igehirdetés elején feltettem a kérdést: mit jelent a reménység népének lenni? Az egyik válasz erre ez: megtalálni az igazi forrást és emlékezni a forrás helyére! A másik, hogy reménykedhetünk abban: Isten elvégzi a munkáját és megcselekszi a lehetetlent is! És az Ő szeretete egybeszerkeszti az emberileg egybeszerkeszthetlent is! És válasz az is, hogy Istennek gondja van, hogy Ő megtalálható legyen, jelen van, van szent hely, kihívottak közössége, gyülekezet, egyház ma is és hisszük, hogy mindig a világon, amíg csak Krisztus vissza nem jön egy nap.

...és eközben az ukrán-orosz konfliktus a küszöbön. Keresztyének ezrei élnek életveszélyben a világ különböző részein. Kisebb-nagyobb háborúban ezrek halnak meg. Szövetségekkel és egyezményekkel tartják kordában a nemzetek az egymás elleni fegyverkezés ütemét.

És mégis. Lesz egy körtánc. Amikor mindenki hazaérkezik. Isten uralmat nyert e világ gonosz erői felett és egy nap ez mindenkinek nyilvánvalóvá válik. Ő győzött és uralma mindenki számára nyilvánvalóvá lesz egy napon.

A gyülekezetben úrvacsora alkalmával körbe állunk. Középen az úrasztala, a jegyek- emlékeztetve minket arra, amit Jézus tett értünk. Ő az élet- az új élet forrása most is közöttünk is. Rá van szükségünk. Ő gyógyíthat, erősíthet minket is.

Istennek semmi sem lehetetlen. Hatalma megmutatkozott az első pünkösdkor is, amikor különböző nyelvű és háttérű emberek értették ugyanazt az üzenetet- a Lélek teremtve egységet és adva megértést nekik. Reménykedünk kell abban, hogy megláthatjuk hatalmát majd teljességében és már most is, rész szerint. Reménykedünk, mert Isten kijelentése és munkája valóságosabb, mint a bennünket körülvevő látható valóság! És addig, míg minden látható nem lesz Isten munkájából és hatalmából, a forrásunk a Szentlélek, a pártfogó, aki segít várni, aki kitartást ad, aki erőt ad a nehézségekben, vigasztalást a csüggedés idején! Jézus azt mondta, hogy aki benne hisz, annak belsejéből élő víznek folyamai fognak fakadni. Források vagyunk ugyanis mások számára a környezetünkben is. Adjunk teret a Lélek munkájának, áradásának!

Ámen!